Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΌΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΎ ΔΙΚΑΣΤΗΡΊΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 9ης Ιουνίου 2021 *

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας – Περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν με σκοπό την παρεμπόδιση της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων – Δέσμευση κεφαλαίων – Κατάλογος των προσώπων, οντοτήτων και φορέων σε βάρος των οποίων ισχύει η δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων – Διατήρηση του ονόματος του προσφεύγοντος στον κατάλογο – Πλάνη εκτιμήσεως – Άρθρο 266 ΣΛΕΕ»

Στην υπόθεση T-580/19,

Sayed Shamsuddin Borborudi, κάτοικος Τεχεράνης (Ιράν), εκπροσωπούμενος από τον L. Vidal, δικηγόρο,

προσφεύγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους V. Piessevaux και D. Mykolaitis,

καθού,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως, βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2019/855 του Συμβουλίου, της 27ης Μαΐου 2019, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 267/2012 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ 2019, L 140, σ. 1), καθόσον διατηρεί το όνομα του προσφεύγοντος στον κατάλογο του παραρτήματος IX του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 961/2010 (ΕΕ 2012, L 88, σ. 1),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni, πρόεδρο, L. Madise και J. Martín y Pérez de Nanclares (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: Ε. Αρτεμίου, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 3ης Δεκεμβρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση [1]

I. Ιστορικό της διαφοράς

[παραλειπόμενα]

Β. Επί της καταχωρίσεως του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους

5 Με την απόφαση 2011/783/ΚΕΠΠΑ, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ 2011, L 319, σ. 71), το Συμβούλιο τροποποίησε την τελευταία αυτή απόφαση προκειμένου να επιβάλει τα περιοριστικά μέτρα αυτά σε άλλα πρόσωπα και οντότητες των οποίων τα ονόματα, οι ονομασίες ή οι επωνυμίες προστέθηκαν στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της τελευταίας αποφάσεως. Το όνομα του προσφεύγοντος, Sayed Shamsuddin Borborudi, καθώς και η ημερομηνία καταχωρίσεως του ονόματός του στον κατάλογο αυτό, εν προκειμένω η 1η Δεκεμβρίου 2011, προστέθηκαν στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, με επίκληση των ακόλουθων λόγων:

«Αναπληρωτής Διευθυντής του κατονομασθέντος από τον [Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών] Οργανισμού Ατομικής Ενέργειας του Ιράν, όπου εργάζεται υπό τον κατονομασθέντα από τον [Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών] Feridun Abbasi Davani. Εμπλέκεται στο ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα τουλάχιστον από το 2002, μεταξύ άλλων και ως πρώην υπεύθυνος προμηθειών και υλικοτεχνικής υποστήριξης του προγράμματος AMAD, όπου ήταν επιφορτισμένος με τη χρήση εταιριών-προπέτασμα, όπως η Kimia Madan, για την προμήθεια εξοπλισμού και υλικών για το ιρανικό πρόγραμμα πυρηνικών όπλων.»

[παραλειπόμενα]

Γ. Επί της διατηρήσεως του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους

[παραλειπόμενα]

11 Με έγγραφο της 15ης Απριλίου 2014, ο προσφεύγων υπέβαλε στο Συμβούλιο νέα αίτηση περί διαγραφής του ονόματός του από τους επίμαχους καταλόγους (στο εξής: έγγραφο της 15ης Απριλίου 2014). Το περιεχόμενο της νέας αυτής αιτήσεως ήταν, κατ' ουσίαν, το ίδιο με εκείνο του εγγράφου της 31ης Ιανουαρίου 2013 που μνημονεύεται στη σκέψη 9 ανωτέρω. Συναφώς, πέραν της παραθέσεως του περιεχομένου του τελευταίου αυτού εγγράφου, το έγγραφο της 15ης Απριλίου 2014 περιείχε μνεία του κοινού σχεδίου δράσεως που συμφωνήθηκε στη Γενεύη (Ελβετία) στις 24 Νοεμβρίου 2013. Ο προσφεύγων υποστήριξε ότι, λαμβανομένου υπόψη του σχεδίου αυτού, ο ΟΑΕΙ ανέμενε από το Συμβούλιο να επανεξετάσει την απόφασή του περί επιβολής περιοριστικών μέτρων εις βάρος προσώπων και οντοτήτων που συμμετείχαν στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν. Ο προσφεύγων υποστήριξε επίσης ότι ουδόλως συνεργαζόταν, είτε ως σύμβουλος είτε ως διευθυντής, με τις εταιρίες ή οργανώσεις στις οποίες επιβλήθηκαν κυρώσεις ή με τις οντότητες που συνδέονται με την πυρηνική βιομηχανία του Ιράν.

[1] Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις της παρούσας αποφάσεως των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

12 Μεταξύ του Συμβουλίου και του προσφεύγοντος δεν υπήρξε επικοινωνία μετά την αποστολή του εγγράφου της 15ης Απριλίου 2014 και έως τις 27 Μαΐου 2019, ημερομηνία κατά την οποία το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2019/870, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ 2019, L 140, σ. 90), κατόπιν της ετήσιας επανεξέτασης του καταλόγου προσώπων και οντοτήτων του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, όπως προβλέπεται στο άρθρο 26, παράγραφος 3, αυτής. Με το άρθρο 1 της αποφάσεως 2019/870, το παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 τροποποιήθηκε σύμφωνα με το παράρτημα της αποφάσεως 2019/870. Η αναφορά στον προσφεύγοντα, η οποία περιλαμβάνεται στο εν λόγω παράρτημα, τροποποιήθηκε προκειμένου να προστεθεί, στη σχετική με τα στοιχεία ταυτοποιήσεως στήλη, η ημερομηνία γεννήσεως του προσφεύγοντος, ήτοι η 21 Σεπτεμβρίου 1969.

13 Στις 27 Μαΐου 2019 το Συμβούλιο εξέδωσε επίσης τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2019/855 για την εφαρμογή του κανονισμού 267/2012 (ΕΕ 2019, L 140, σ. 1, στο εξής: προσβαλλόμενη πράξη). Δυνάμει του άρθρου 1 της προσβαλλομένης πράξεως, το παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012 τροποποιήθηκε προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι τροποποιήσεις που επήλθαν στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 με την απόφαση 2019/870. Ειδικότερα, το όνομα του προσφεύγοντος περιλαμβάνεται στη σειρά 25 του πίνακα Α του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012 το οποίο αφορά πρόσωπα και οντότητες που ενέχονται σε δραστηριότητες πυρηνικών ή βαλλιστικών πυραύλων και πρόσωπα και οντότητες που παρέχουν στήριξη στην Ιρανική Κυβέρνηση.

II. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Αυγούστου 2019, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

15 Με απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2019, που εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 27, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου ανέθεσε την υπόθεση σε νέο εισηγητή δικαστή, τοποθετημένο στο τέταρτο τμήμα.

16 Στις 22 Νοεμβρίου 2019 το Συμβούλιο κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου το υπόμνημα αντικρούσεως.

17 Τα υπομνήματα απαντήσεως και ανταπαντήσεως κατατέθηκαν, αντιστοίχως, από τον μεν προσφεύγοντα στις 14 Φεβρουαρίου 2020, από το δε Συμβούλιο στις 23 Απριλίου 2020.

18 Η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε στις 23 Απριλίου 2020.

19 Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 89, παράγραφος 3, στοιχείο α', του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο ζήτησε, στις 6 Οκτωβρίου 2020, από τους διαδίκους να απαντήσουν σε σειρά ερωτήσεων στις οποίες αυτοί απάντησαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

20 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις απόψεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη στις 3 Δεκεμβρίου 2020.

21 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη πράξη καθόσον τον αφορά·

– να υποχρεώσει το Συμβούλιο να διαγράψει το όνομα του προσφεύγοντος από το παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012·

– να καταδικάσει το Συμβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

22 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

– να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

III. Σκεπτικό

A. Επί του πρώτου αιτήματος

23 Επισημαίνεται ότι ο προσφεύγων δεν ζήτησε την ακύρωση της αποφάσεως 2019/870, η οποία εκδόθηκε συγχρόνως με τον εκτελεστικό κανονισμό 2019/855.

24 Κατά το άρθρο 29 ΣΕΕ, βάσει του οποίου εκδόθηκε η απόφαση 2010/413, «[τ]ο Συμβούλιο εκδίδει αποφάσεις οι οποίες καθορίζουν τη στάση της Ένωσης επί συγκεκριμένου ζητήματος γεωγραφικής ή θεματικής φύσεως. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι εθνικές τους πολιτικές να συνάδουν προς τις θέσεις της Ένωσης».

25 Το άρθρο 215, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ ορίζει ότι «[ό]ταν απόφαση που εκδίδεται σύμφωνα με το κεφάλαιο 2 του τίτλου V της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση [κεφάλαιο στο οποίο περιλαμβάνεται το άρθρο 29 ΣΕΕ], προβλέπει τη διακοπή ή τη μείωση, εν όλω ή εν μέρει, των οικονομικών και χρηματοοικονομικών σχέσεων με μία ή περισσότερες τρίτες χώρες, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία μετά από κοινή πρόταση του ύπατου εκπροσώπου της Ένωσης για θέματα εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας, και της Επιτροπής, θεσπίζει τα αναγκαία μέτρα. Ενημερώνει σχετικά το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο». Η παράγραφος 2 της εν λόγω διατάξεως ορίζει ότι «[ε]φόσον προβλέπεται από απόφαση που εκδίδεται σύμφωνα με το κεφάλαιο 2 του τίτλου V της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, το Συμβούλιο μπορεί να λαμβάνει, σύμφωνα με τη διαδικασία της παραγράφου 1, περιοριστικά μέτρα έναντι φυσικών ή νομικών προσώπων, ομάδων ή μη κρατικών οντοτήτων».

26 Από τη νομολογία προκύπτει ότι οι αποφάσεις που εκδίδονται βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ και οι κανονισμοί που εκδίδονται βάσει του άρθρου 215 ΣΛΕΕ αποτελούν δύο είδη πράξεων, εκ των οποίων η μεν πρώτη καθορίζει τη θέση της Ένωσης όσον αφορά τα περιοριστικά μέτρα που πρέπει να θεσπισθούν, η δε δεύτερη συνιστά το μέσο για να τεθούν σε εφαρμογή τα εν λόγω μέτρα στο επίπεδο της Ένωσης (απόφαση της 28ης Μαρτίου 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, σκέψη 90).

27 Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το κύρος κανονισμού εκδοθέντος βάσει του άρθρου 215 ΣΛΕΕ προϋποθέτει την προηγούμενη έκδοση έγκυρης αποφάσεως σύμφωνα με τις σχετικές με την κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας (ΚΕΠΠΑ) διατάξεις (πρβλ. απόφαση της 28ης Μαρτίου 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, σκέψη 55). Με άλλα λόγια, η έκδοση κανονισμού βάσει του άρθρου 215 ΣΛΕΕ προϋποθέτει την έκδοση αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 29 ΣΕΕ.

28 Παρά τη στενή σχέση μεταξύ των δύο αυτών ειδών πράξεων, πρόκειται εντούτοις για δύο διακριτές και ανεξάρτητες πράξεις, ούτως ώστε ουδόλως αποκλείεται η δυνατότητα του προσφεύγοντος να προσβάλει μόνον τον εκτελεστικό κανονισμό.

29 Επομένως, εν προκειμένω, το γεγονός ότι το αντικείμενο της προσφυγής περιορίζεται σε αίτημα ακυρώσεως της προσβαλλομένης πράξεως κατά το μέτρο που αφορά τον προσφεύγοντα και δεν αφορά επίσης την απόφαση 2019/870 δεν εμποδίζει την εξέτασή της, με την επιφύλαξη των συνεπειών που θα μπορούσε να έχει η ενδεχόμενη ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως επί της αποφάσεως αυτής (βλ. σκέψεις 91 επ. κατωτέρω).

[παραλειπόμενα]

Γ. Επί της ουσίας

[παραλειπόμενα]

3. Επί της ιδιότητας του προσφεύγοντος ως αναπληρωτή διευθυντή του ΟΑΕΙ

52 Πρώτον, υπενθυμίζεται ότι ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι έπαυσε να εργάζεται για τον ΟΑΕΙ τον Αύγουστο του 2013 και ότι δεν έχει πλέον καμία σχέση με τον εν λόγω οργανισμό. Προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού, ο προσφεύγων προσκόμισε, πρώτον, βεβαίωση υπογεγραμμένη από τον γενικό διευθυντή του ΟΑΕΙ, της 5ης Μαΐου 2019, σύμφωνα με την οποία ο προσφεύγων εργάστηκε ως «αντιπρόεδρος του [ΟΑΕΙ] για τις εκτελεστικές υποθέσεις και ως αναπληρωτής στον διοικητικό και χρηματοοικονομικό τομέα του οργανισμού αυτού» από τις 23 Απριλίου 2011 έως τις 31 Αυγούστου 2013. Απαντώντας στις επικρίσεις που διατύπωσε το Συμβούλιο με το υπόμνημα αντικρούσεως όσον αφορά το γεγονός ότι η προαναφερθείσα βεβαίωση είναι χαμηλής ποιότητας από τεχνικής απόψεως και δεν είναι επικυρωμένη, ο προσφεύγων προσκόμισε, κατά την κατάθεση του υπομνήματος απαντήσεως, νέα βεβαίωση προερχόμενη από τη γενική διεύθυνση ανάπτυξης ανθρωπίνων πόρων και επιδομάτων του ΟΑΕΙ, της 22ας Ιανουαρίου 2020. Στην εν λόγω βεβαίωση, της οποίας το περιεχόμενο είναι το ίδιο με εκείνο της βεβαιώσεως της 5ης Μαΐου 2019, αναφέρεται ότι, μετά την 31η Αυγούστου 2013, ο προσφεύγων δεν ανέλαβε καμία θέση ή απασχόληση ούτε και είχε εργασιακή σχέση με τον ΟΑΕΙ. Δεύτερον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προβαλλόμενη ιδιότητά του ως αναπληρωτή διευθυντή του ΟΑΕΙ αντικρούεται από ένα ανακοινωθέν τύπου του Υπουργείου Εξωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, της 23ης Ιουνίου 2019, κατά το οποίο ο αρμόδιος για τη Μέση Ανατολή υπουργός είχε συζητήσει, μεταξύ άλλων, με τον αναπληρωτή διευθυντή του ΟΑΕΙ, Α. Τρίτον, ο προσφεύγων επισημαίνει, στο πλαίσιο του υπομνήματος απαντήσεως, ότι το όνομά του δεν περιλαμβάνεται σε καμία έκθεση του ΔΟΑΕ [Διεθνούς Οργανισμού Ατομικής Ενέργειας]. Ωστόσο, κατά τον προσφεύγοντα, οι διάφορες εκθέσεις του Οργανισμού αυτού αναφέρουν τακτικά τα ονόματα των νομίμων εκπροσώπων του ΟΑΕΙ, ιδίως εκείνο του προέδρου του. Τέλος, τέταρτον, ο προσφεύγων παρατηρεί ότι, από την υπογραφή του κοινού ολοκληρωμένου σχεδίου δράσης και μετέπειτα, το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν τελεί υπό την επίβλεψη του ΔΟΑΕ και της Ένωσης. Επομένως, κατά τον προσφεύγοντα, αν αυτός συνδεόταν πράγματι με τον ΟΑΕΙ, το Συμβούλιο θα είχε στη διάθεσή του στοιχεία προκειμένου να το αποδείξει.

53 Παρά τις επικρίσεις που διατύπωσε το Συμβούλιο κατά της προσκομισθείσας από τον προσφεύγοντα βεβαιώσεως της 5ης Μαΐου 2019 που υπογράφεται από τον γενικό διευθυντή του ΟΑΕΙ και παρά την αμφισβήτηση ορισμένων από τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων, παρατηρείται ότι, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, το Συμβούλιο δεν αμφισβητεί, κατά τα λοιπά, το γεγονός ότι ο προσφεύγων έπαυσε να εργάζεται για τον ΟΑΕΙ τον Αυγούστου του 2013.

54 Αντιθέτως, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, λαμβάνοντας υπόψη ορισμένες περιστάσεις, δεν ήταν παράλογο να θεωρήσει ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως, ο προσφεύγων εξακολουθούσε να είναι αναπληρωτής διευθυντής του ΟΑΕΙ. Τούτο προέκυπτε, κατ' ουσίαν, πρώτον, από το γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν είχε προσκομίσει στοιχεία προς στήριξη των όσων υποστήριζε με την από 15 Απριλίου 2014 επιστολή του, δεύτερον, από το ασαφές περιεχόμενο του εγγράφου αυτού που υποδήλωνε ότι ο προσφεύγων το είχε συντάξει υπό την ιδιότητα του αναπληρωτή διευθυντή του ΟΑΕΙ, τρίτον, από το γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν είχε γνωστοποιήσει στο Συμβούλιο τη διεύθυνσή του ή στοιχεία επικοινωνίας διαφορετικά από εκείνα του ΟΑΕΙ, τέταρτον, από το γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν είχε επικοινωνήσει με το Συμβούλιο από την εν λόγω επιστολή και μετέπειτα και, πέμπτον, από το γεγονός ότι ούτε ο ιστότοπος του ΟΑΕΙ ούτε άλλες δημόσιες πηγές παρείχαν πληροφορίες σχετικά με το ποιος κατείχε διευθυντικές θέσεις στον ΟΑΕΙ, οπότε οι μοναδικές πληροφορίες στις οποίες μπορούσε να βασιστεί συναφώς το Συμβούλιο ήταν έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία προερχόμενα από τον προσφεύγοντα.

55 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το Συμβούλιο δεν δύναται να προσάψει στον προσφεύγοντα, χωρίς να αντιστραφεί το βάρος αποδείξεως, ότι δεν απέδειξε ότι είχε παύσει κάθε δραστηριότητα στο πλαίσιο του ΟΑΕΙ απαιτώντας από αυτόν να ενημερώσει το Συμβούλιο σχετικά με το εν λόγω στοιχείο και, κατά μείζονα λόγο, να υποβάλει στο Συμβούλιο αποδεικτικά στοιχεία (πρβλ. απόφαση της 3ης Ιουλίου 2014, Alchaar κατά Συμβουλίου, T-203/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:602, σκέψη 152 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Αντιθέτως, στο Συμβούλιο εναπόκειται, στο πλαίσιο της ετήσιας επανεξέτασης των περιοριστικών μέτρων που προβλέπεται στο άρθρο 26, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413 και στο άρθρο 46, παράγραφος 7, του κανονισμού 267/2012, να εξετάσει επιμελώς τα στοιχεία που τεκμηριώνουν την καταχώριση του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους. Τούτο δεν αποκλείει τη δυνατότητα του προσφεύγοντος να υποβάλει, ανά πάσα στιγμή, παρατηρήσεις ή νέα αποδεικτικά στοιχεία, σύμφωνα με το άρθρο 24, παράγραφος 4, της αποφάσεως 2010/413 και με το άρθρο 46, παράγραφος 5, του κανονισμού 267/2012. Εντούτοις, πρόκειται για ευχέρεια την οποία διαθέτει ο προσφεύγων και η οποία δεν μπορεί να απαλλάξει το Συμβούλιο από το βάρος αποδείξεως που φέρει.

[παραλειπόμενα]

62 Αφετέρου, επισημαίνεται ότι, εν πάση περιπτώσει, το μη εμπιστευτικό απόσπασμα της προτάσεως καταχωρίσεως περιλαμβάνει μία μόνον παράγραφο της οποίας το κείμενο συμπίπτει με εκείνο το οποίο περιλαμβάνεται στους λόγους καταχωρίσεως στους επίμαχους καταλόγους. Το απόσπασμα αυτό, όμως, δεν συνοδεύεται από κανένα στοιχείο που να τεκμηριώνει τον λόγο εγγραφής κατά τον οποίο ο προσφεύγων είναι αναπληρωτής διευθυντής του ΟΑΕΙ.

[παραλειπόμενα]

5. Επί του παρωχημένου χαρακτήρα των δραστηριοτήτων του προσφεύγοντος οι οποίες μνημονεύονται στους λόγους καταχωρίσεως

[παραλειπόμενα]

80 Το Συμβούλιο, υποστηρίζοντας ότι η διατήρηση του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους δικαιολογείται από τις παλαιότερες δραστηριότητες του τελευταίου, προβαίνει σε αντικατάσταση της αιτιολογίας επί της οποίας στηρίζεται η προσβαλλόμενη πράξη, την οποία το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι δυνατό να δεχθεί (πρβλ. απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2012, Oil Turbo Compressor κατά Συμβουλίου, T-63/12, EU:T:2012:579, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

81 Εν πάση περιπτώσει, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, το κριτήριο καταχωρίσεως στους επίμαχους καταλόγους το οποίο αφορά την παροχή στήριξης στις πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως των πυρηνικών όπλων προϋποθέτει την απόδειξη άμεσης ή έμμεσης σχέσεως μεταξύ των δραστηριοτήτων του οικείου προσώπου ή της οικείας οντότητας και της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων (απόφαση της 25ης Μαρτίου 2015, Central Bank of Iran κατά Συμβουλίου, T-563/12, EU:T:2015:187, σκέψη 66).

82 Επιπλέον, έχει κριθεί ότι οι διάφορες διατάξεις της αποφάσεως 2010/413 και του κανονισμού 267/2012 που προβλέπουν τη δέσμευση των κεφαλαίων είναι διατυπωμένες γενικόλογα («συμμετέχουν, συνδέονται άμεσα ή παρέχουν στήριξη»), χωρίς να αναφέρονται σε συμπεριφορές που προηγήθηκαν της αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων (απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, σκέψη 85).

83 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι τα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν αποσκοπούν στην πρόληψη της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων, διά της ασκήσεως πιέσεως στο εν λόγω κράτος, προκειμένου να παύσει τις δραστηριότητές του που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως των πυρηνικών όπλων. Τόσο από την όλη οικονομία όσο και από τον σκοπό της αποφάσεως 2010/413, του κανονισμού 961/2010 καθώς και του κανονισμού 267/2012 προκύπτει ότι οι πράξεις αυτές σκοπούν να παρεμποδίσουν τον «κίνδυνο διαδόσεως» πυρηνικών όπλων εντός του εν λόγω κράτους και ότι τα μέτρα δεσμεύσεως κεφαλαίων που επιβάλλονται βάσει των εν λόγω πράξεων έχουν προληπτικό χαρακτήρα (πρβλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011, Afrasiabi κ.λπ., C-72/11, EU:C:2011:874, σκέψη 44).

84 Επομένως, η λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος προσώπου δεν προϋποθέτει ότι το πρόσωπο αυτό έχει προηγουμένως πράγματι επιδείξει επιλήψιμη συμπεριφορά, διότι ο κίνδυνος απλώς και μόνον να υιοθετήσει το εν λόγω πρόσωπο τέτοια συμπεριφορά στο μέλλον ενδέχεται να αρκεί (πρβλ. απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, σκέψη 84).

85 Επομένως, καίτοι δεν είναι δυνατό να απαιτηθεί ουσιαστική συμμετοχή στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν πριν από τη λήψη των περιοριστικών μέτρων, εντούτοις η ύπαρξη άμεσης ή έμμεσης σχέσεως μεταξύ των δραστηριοτήτων ενός προσώπου και του «κινδύνου διαδόσεως» πυρηνικών όπλων συνιστά προϋπόθεση για την καταχώριση του ονόματος του εν λόγω προσώπου στους σχετικούς καταλόγους (πρβλ. απόφαση της 7ης Μαρτίου 2017, Neka Novin κατά Συμβουλίου, T-436/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:142, σκέψη 30).

86 Εν προκειμένω, αυτοτελώς θεωρούμενα, τα παλαιά καθήκοντα του προσφεύγοντος εντός του ΟΑΕΙ και η προηγούμενη συμμετοχή του, εφόσον θεωρηθεί αποδειχθείσα, στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, δεν είναι δυνατό να δικαιολογήσουν την καταχώριση του ονόματός του στους επίμαχους καταλόγους. Συγκεκριμένα, αν το Συμβούλιο είχε την πρόθεση να στηριχθεί στα παλαιά καθήκοντα του προσφεύγοντος και στην προηγούμενη συμμετοχή του στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, καθώς και στον κίνδυνο, λαμβανομένων υπόψη των γνώσεών του και των αρμοδιοτήτων του, αυτός να παράσχει στήριξη στις πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως των πυρηνικών όπλων, το Συμβούλιο θα όφειλε να επικαλεστεί σοβαρές και συγκλίνουσες ενδείξεις βάσει των οποίων να μπορεί ευλόγως να θεωρηθεί ότι ο προσφεύγων διατηρούσε δεσμούς με τον ΟΑΕΙ και με το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν ή, γενικότερα, με δραστηριότητες που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως των πυρηνικών όπλων κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως, οι οποίες να δικαιολογούν την καταχώριση του ονόματός του στους επίμαχους καταλόγους μετά την παύση των δραστηριοτήτων του στο πλαίσιο του οργανισμού αυτού και μετά το πέρας της συμμετοχής του στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν (απόφαση της 18ης Φεβρουαρίου 2016, Jannatian κατά Συμβουλίου, T-328/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:86, σκέψη 40).

[παραλειπόμενα]

Δ. Συνέπειες της παρούσας αποφάσεως επί της αποφάσεως 2019/870

91 Απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, ο προσφεύγων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι, σε περίπτωση που το Γενικό Δικαστήριο ακυρώσει την προσβαλλόμενη πράξη, το Συμβούλιο θα πρέπει να ανακαλέσει την απόφαση 2019/870.

92 Απαντώντας στην ίδια ερώτηση, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι ο προσφεύγων ζήτησε την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως μόνον κατά το μέτρο που τον αφορά. Επιπλέον, το Συμβούλιο επισήμανε ότι, σε περίπτωση ακυρώσεως της πράξεως αυτής από το Γενικό Δικαστήριο, η ακύρωση θα είχε εφαρμογή μόνον επί της εν λόγω πράξεως. Το Συμβούλιο υποστήριξε επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο δεσμεύεται από τα αιτήματα του προσφεύγοντος και ότι δεν μπορεί να αποφανθεί καθ' υπέρβαση αυτών. Τέλος, το Συμβούλιο υπογράμμισε ότι η απόφαση 2019/870 αντικαταστάθηκε από την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2020/849 για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ 2020, L 196, σ. 8).

93 Επισημαίνεται ότι η παρούσα απόφαση έχει ως αποτέλεσμα την ακύρωση μόνον της προσβαλλομένης πράξεως, ήτοι του εκτελεστικού κανονισμού 2019/855. Επομένως, δεν συνεπάγεται αυτομάτως την ακύρωση της αποφάσεως 2019/870.

94 Το γεγονός, όμως, ότι η απόφαση 2019/870 εξακολουθεί να έχει εφαρμογή, παρά την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως, είναι ικανό να θίξει σοβαρά την ασφάλεια δικαίου, δεδομένου ότι με τις δύο αυτές πράξεις επιβάλλονται στον προσφεύγοντα πανομοιότυπα μέτρα (απόφαση της 17ης Απριλίου 2013, TCMFG κατά Συμβουλίου, T-404/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:194, σκέψη 43).

95 Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι το Συμβούλιο, προκειμένου να συμμορφωθεί προς την παρούσα απόφαση και να την εκτελέσει πλήρως, υποχρεούται να σεβαστεί όχι μόνον το διατακτικό της αποφάσεως, αλλά και το σκεπτικό που συνιστά το αναγκαίο στήριγμά του, υπό την έννοια ότι είναι απαραίτητο για να προσδιοριστεί η ακριβής έννοια αυτού που κρίθηκε με το διατακτικό. Πράγματι, με το σκεπτικό αυτό, αφενός, προσδιορίζονται οι ακριβείς λόγοι για την καταχώριση του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους οι οποίοι θεωρούνται

παράνομοι στο μέτρο που ενέχουν πλάνη εκτιμήσεως και, αφετέρου, από αυτό προκύπτουν οι ακριβείς λόγοι της παρανομίας που διαπιστώνεται με το διατακτικό και που το Συμβούλιο πρέπει να λάβει υπόψη (πρβλ. απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2008, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-256/07, EU:T:2008:461, σκέψη 60 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

96 Αν, όμως, η διαπίστωση περί παρανομίας στο σκεπτικό της ακυρωτικής αποφάσεως υποχρεώνει, προεχόντως, το θεσμικό όργανο που εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη να εξαλείψει την παρανομία αυτή στην πράξη που προορίζεται να αντικαταστήσει την ακυρωθείσα, μπορεί επίσης, εφόσον αφορά διάταξη συγκεκριμένου περιεχομένου σε δεδομένο τομέα, να επιφέρει και άλλες συνέπειες για το θεσμικό αυτό όργανο (βλ. απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2008, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-256/07, EU:T:2008:461, σκέψη 61 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

97 Εφόσον πρόκειται, όπως στην υπό κρίση περίπτωση, για την ακύρωση εκτελεστικού κανονισμού που τροποποιεί τον κατάλογο του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, κατάλογος ο οποίος πρέπει να επανεξετάζεται σε τακτά χρονικά διαστήματα δυνάμει του άρθρου 46, παράγραφος 7, του κανονισμού 267/2012, το θεσμικό όργανο που εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό έχει πρωτίστως την υποχρέωση να μεριμνήσει ώστε οι ενδεχόμενες μεταγενέστερες αποφάσεις περί δεσμεύσεως κεφαλαίων που θα εκδοθούν μετά την ακυρωτική απόφαση, προκειμένου να καλύψουν περιόδους μεταγενέστερες της αποφάσεως αυτής, να μην εμφανίζουν τα ίδια ελαττώματα (πρβλ. απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2008, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-256/07, EU:T:2008:461, σκέψη 62 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

98 Επιπλέον, διαπιστώνεται ότι, δυνάμει του αναδρομικού αποτελέσματος που παράγουν οι ακυρωτικές δικαστικές αποφάσεις, η διαπίστωση περί ελλείψεως νομιμότητας ανατρέχει στην ημερομηνία θέσεως σε ισχύ της ακυρωθείσας πράξεως (πρβλ. απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2008, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-256/07, EU:T:2008:461, σκέψη 64 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επομένως, από αυτό πρέπει να συναχθεί ότι, εν προκειμένω, το Συμβούλιο έχει επίσης την υποχρέωση, βάσει του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, να εξαλείψει από τις πράξεις που είχαν ήδη θεσπιστεί κατά τον χρόνο εκδόσεως της ακυρωτικής αποφάσεως τους λόγους καταχωρίσεως του ονόματος του προσφεύγοντος που έχουν το ίδιο περιεχόμενο με εκείνους οι οποίοι κρίθηκαν παράνομοι, εφόσον οι λόγοι αυτοί τεκμηριώνονται από τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία με εκείνα τα οποία εξέτασε το Γενικό Δικαστήριο με την παρούσα απόφαση (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 26ης Απριλίου 1988, Αστερίς κ.λπ. κατά Επιτροπής, 97/86, 99/86, 193/86 και 215/86, EU:C:1988:199, σκέψη 30). Τούτο ισχύει, επομένως, για πράξεις μεταγενέστερες της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως οι οποίες περιλαμβάνουν λόγους πανομοιότυπους με εκείνους οι οποίοι κρίθηκαν παράνομοι με την παρούσα ακυρωτική απόφαση και οι οποίοι στηρίζονται στα ίδια αποδεικτικά στοιχεία (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 26ης Απριλίου 1988, Αστερίς κ.λπ. κατά Επιτροπής, 97/86, 99/86, 193/86 και 215/86, EU:C:1988:199, σκέψη 31), όπως είναι η απόφαση 2019/870, της οποίας η ημερομηνία ενάρξεως ισχύος είναι η ίδια με εκείνη της προσβαλλομένης πράξεως, υπό την επιφύλαξη ότι οι λόγοι που παρατίθενται στην πράξη αυτή είναι πανομοιότυποι με εκείνους που κρίθηκαν παράνομοι με την παρούσα ακυρωτική απόφαση και στηρίζονται στα ίδια αποδεικτικά στοιχεία.

[παραλειπόμενα]

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2019/855 του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 27ης Μαΐου 2019, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 267/2012 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν, κατά το μέτρο που αφορά τον Sayed Shamsuddin Borborudi.**

2) **Καταδικάζει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα.**

Gervasoni Madise Martín y Pérez de Nanclares

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Ιουνίου 2021.

(υπογραφές)